

PUTINOVÍ MÍROTVŮRCI

Tento měsíc si připomínáme událost, která se stala počátkem jednoho z nejtemnějších momentů posledních let. Loni 24. února zahájilo putinovské Rusko válečnou invazi na Ukrajinu. Novodobý car si nevzal za cíl nic jiného než během tří dnů tuto zemi obsadit a podle genocidního scénáře, který si nijak nezadá s plány nacistického Německa, ji „deukrajinizovat“. V jeho propagandistickém slovníku tomu měla odpovídat označení „denacifikace“ a „demilitarizace“. V praxi mělo jít o **plošnou čistku veškerého vzdorujícího obyvatelstva a rusifikaci toho, které je ochotné se podvolit okupačnímu diktátu.**

Pomazané hlavy v Kremlu ale nějak nepočítaly s tím, že se lidé na Ukrajině jejich imperiálním choutkám vzepřou, a nic jim nepomohlo ani žehnání tankům od hlavy pravoslavné církve v Rusku, patriarchy Kirilla. Popravdě s takovou vlnou lidového odporu nepočítaly ani západní státy, které samy sebe tak rády označují za demokratické. Kdyby se Ukrajina nebránila, pravděpodobně by jen invazi odsoudily a zavedly pár sankcí. Putinovi by to zřejmě zase prošlo jako v případě anexy Krymu, nebo při jeho vražedném angažmá v Sýrii. Hlavní by bylo, aby nebyly dotčeny vzájemné kšefty se zemním plynem a ropou.

Jenže díky houževnatosti a odhodlání Ukrajinek a Ukrajinců bránit se náporu „skřetí armády z Mordoru“ je všechno jinak. Putin se tedy rozhodl pro taktiku spálené země – **bombardování civilní infrastruktury a obytných budov, zabíjení civilistů, znásilňování a mučení se staly taktikou** jeho vojenského stroje, který sice skřípe, ale lidské životy drtí už jen svou vahou. Další taktikou pak je bezohledné obětování vlastních pěšáků, jejichž životy pro kremelské papaláše nic neznamenají a dál se řídí (a nebojí se to otevřeně říkat) starým dobrým stalinským heslem „nas mnógo“.

Je skvělé, že se u nás zvedla ihned po zahájení invaze obrovská vlna solidarity. Zdola organizované iniciativy začaly okamžitě pomáhat uprchlíkům, zatímco se ministr vnitra staral spíš o to, aby se k nám nedostali z Ukrajiny lidi jiné barvy pleti, než má on sám. Někteří se dokonce zapojili do pomoci obráncům Ukrajiny. Učinili tak i anarchistky a anarchisté podporou svých ukrajinských kamarádů, kteří se rozhodli postavit ozbrojenému dovozu putinovského Z-fašismu. Po jejich boku stanuli anarchističtí emigranti z Ruska a Běloruska, pro něž je porážka Putinovy invaze příslibem ukončení diktatury v jejich zemích.

Napadení Ukrajiny se neudálo z náhlého pohnutí Putinovy mysli. Už dlouhá léta předtím si připravoval půdu – od ovlivňování voleb v USA ve prospěch svého fanouška Trumpa či referenda o brexitu ve prospěch oslabení EU přes budování závislosti Německa na ruském plynu až po výbuchy muničních skladů v Bulharsku a ČR. V Sýrii bez jakýchkoli následků testoval zbraně a vojenský teror civilního obyvatelstva, zatímco v samotném Rusku zlikvidoval náznaky opozice a dal zelenou genocidní ideologii o neexistenci ukrajinského národa.

Dlouho před invazí sponzoroval ultrapravicové strany v Evropě – ve Francii, Německu, Rakousku... Jeho propagandisté měli vždy srandu z toho, že zatímco západní ultrapravici musí platit, ultralevice jedná v zájmu Ruska zpravidla zadarmo. Není tedy divu, že lidé z obou autoritářských táborů se hned zařadili mezi tzv. tankies, podporují Putina a jeho narativ antifašistické speciální operace na Ukrajině. Přitom, jestli někdo dnes reprezentuje fašismus v jeho nejodpornější podobě, je to právě on. Tragickým případem jsou na západě skupiny, které se samy označují za antiimperialistické, ale ve skutečnosti nejsou ničím jiným než zapšklými odpůrci NATO bez toho, aby braly v úvahu, že v tomto konfliktu je imperialistickým agresorem ruský režim, a řídí se úchylným principem „nepřítel mého nepřítele je můj přítel“ a končí tak u podpory ruského imperialismu.

Rašistická (další oblíbené označení putinovského fašismu) chapadla ale z Evropy nezmizela. Jejich cílem je podporovat síly, které volají o ukončení pomoci Ukrajině. Asi nejoblíbenějším argumentem je, že musíme v první řadě myslet na vlastní lidi, a tudíž pomoc jiným je nepřijatelná. Jde o oblíbený rétorický nástroj antisolidární ideologie, která se nedávno projevovala např. brojením proti uprchlíkům. Další či souběžnou sortou Putinovy páté kolony jsou tzv. mírotvůrci, kteří se ohánějí tím, že je nutné jednat a ihned zajistit mír. V praxi to znamená požadavek kapitulace ukrajinské strany, ne příměří. A nic na tom nemění ani to, že se tito rádoby mírotvůrci rétoricky zaštiťují odsouzením invaze.

Je třeba vytrvat na straně obyčejných lidí, kteří na Ukrajině vzdorují Z-fašistickým okupantům. Zároveň je také třeba postavit se Putinově páté koloně a odmítnout všemožné přitakávání agresí, totalitě a genocidě.